

Ս'եր աղբը երկար ժամանակէն 'ի վեր վարժած է մեծ յոյսեր տնուցանել իւր Հովառապետաց և հովառաց վրայ : Եւս ակնկալութիւնը գոգչեա սովորաւ կան դարձած է՝ ոչ միայն հասարակ ժողովրդեան համար , այլ նա և գրա- քիտաց : Եւստարակցա ենք , որ Լորըն տիր Վ : Գէորգե Կաթողիկոսի ընտա- լեանէն և օժաւմէն 'իվեր մեր ընթերցա- սեր սգգայինք ակնկալութեամբ լեցուն գրութեանք շատ կարգացած են և տակաւին կը կարգան : Ուստի և մենք աւելորդ չենք համարիր հրատարակել այս անգամ յաւաստ լեցուն փոքրիկ առ- ջապատութիւն մը , զոր Կարինէն աւ- ղ դած է խմբագրութեանս Ստեփան Տէր Սարգսեան Տարնոյի պատանին հրա- տարակելու թախանձանք :

ՅՕԾ.ՈՒՄՆ

ՎԵՆԵՐԱԻ ՀԵՅՐԵՂԵՏԻՆ

ՀԱՅՈՑ

Սուքը Հոգեպատին տակը 'իրանիս .
Հայեր ամբ իրար համայնք աւախ .
Իւրեքմանք ժողով հայոց սրբոց
Օժաւ Հայրապետ Հայր հանուրը Հայոց :
Փռնլ փռնլ ծաղկները կամ լուշան վարդեր
Թախէք Թախիթիք , ցնծայեք Հայեր .
Յոյ առեր մանկաւք և աչք ձերունեաց
Մէջտ 'ի ծիրանի 'ի Հայր մեր Հարնոց :
Հայոց շէշ իւ ղոյն կաթնի սուրը Մերան .
Մրտեց ա օժեց զնախա ընտանին .
Հայոց Հայրապետ յԱթու . Գրիգորի
Հասաւ , առքը Հայրին նախ հովանի .
Հատ բեկեալ սրտեր և տխուր հայիք
Հուշ ինչքին իրենց կենաց զթարգրիկ .
Հուշ և յարութիւն Տէր մեր Հայրապետ .
Մենք օրենքի զքեզ միշտ 'ի դարս անկեա :
Հոգ ջուլոց յերկնի , ճանաչ զո թագին
Տեառն Հայրապետի . փեսայ սուրը ձարին .
Ի յԵփրատին նոր զաթուղիկս
Հայր հեզ Հայրենեայ և թշուառաց յոյս :
Արատ Մարտին սարին դապարին
Ընունք Վհիք ոսկետառ գրողի .
Հայոց երանայք ղոյն կարգան 'ի Հայս
Իւրեանց բարեբայ յիշելով յապայս :

Ի Պոլս 1867 Մայիս 22

* * *

Հեռեւեալ նամակը՝ զոր լինու- նած ենք Վահրէէն հրատարակելու խնդրանք , գրած է Վ . Պօսեյի Մեծ , Էջգասէր մի , Էջգասէր մի որ ընդհա- նուր երեսփոխանական ժողովոյ ան- ղամակցութեան պատիւն ունի , և առ- ցափրական գործոց մէջ առաջին գա- հը : Թէ և Վեն . Սրբազան Հօր ան- փառասիրութիւնը չէր ներեր Հան- գիսի միջոցաւ հրատարակել սոյն ու- շաղրութեան արժանի գրութիւնը , այլ 'ի պատիւ թախանձանաց Սեօս պատիւ նամակագրին , որ Էքրահաճ Էջայ Յոէնկեան բարեփրտ անձն է՝ կրտսիպսիք Սոսիս միջոցաւ հրատա- րակել :

Վահրէ 1868 յունվար 24

«Մեհապատիւ Սրբազան Հայր :
«Սինդեա հոս պանդխտարանից կամ- լաւ ևս ճգնարանից մէջ առանձնացած ազգասիրական եւանդեամբ հոգ և մաշ- րւաղով կ'ազդակէիր բոս Վաւթի :
«Հարցէք զողջաւնէ զԼրուսաղէմի , և զշնաւթեանէն ոչք սիրէիք զնա ո . Վի- կընէր և միտ կը գնէր . . . Էքրապետ Սրբ- բազան հայր . գու միայն պատերուն իողերէն անգրագարւած յիշեալ աղա- ղակից ումնաքաղցը արձագանգը կը լսէիր և կ'ընդունէիր անբութեամբ . ին- ջոն . վասն զի Լրուսաղէմի շնաւթեան փափաքողները քովէ գ հեռու կը գրու- նուէին :

«Բարարացիք , թէ եւ մեծագոյն մասամբ Լրուսաղէմի շնաւթեան ցան- կաղցը էին , այլ առ ահի . . . չէին համարձակեր 'հոգեւոր Հօրդ մերձե- նալու :

«Ի՞նչ անոնք ոչք վաղադոյն զրոտ- ցած էին 'ի սիրայ Լրուսաղէմի , աւե- լի եւս հեռի կը փախէին . որով Հոյ- բարնակ պանդխտարանից սիրողներէն և թէ չսիրողներէն միահամուռ գա- տարկուած ասուգիւ ճգնատանի կերպ պարանջն առած էր :